

Mijn verhaal helpt!

Ervaringen van werkzoekenden uit Wijchen

© Stichting HetWerkt!Wijchen, april 2016

HetWerkt! Wijchen

helpt je verder

Druk: De Kleijn Digital Printing, Wijchen

Ontwerp boekomslog: Marc van Kampen, KampVuur.tv

Illustraties (incl. omslag): Kantoor Poes, www.kantoorpoes.nl

Redactie: een werkgroep van Stichting HetWerkt!Wijchen

Woord vooraf

Mooi voorbeeld

Als wethouder van economie en werkgelegenheid juich ik initiatieven zoals de oprichting en het werk van HetWerkt!Wijchen enorm toe. Wat is er immers mooier dan inwoners te ontmoeten die zelf ideeën ontplooien en zelf tot actie overgaan? Dit interessante boekje vol ervaringen van mensen die op zoek zijn naar een al dan niet betaalde baan, is daar een mooi voorbeeld van.

Toen mij werd gevraagd of ik als wethouder van de gemeente Wijchen een voorwoord voor dit boekje wilde schrijven, moest ik wél even nadenken. Want wil mijn medewerking dan automatisch zeggen, dat ik het met alle signalen en meningen die in het boekje staan eens ben? Vaak wel en soms niet, is het eerlijke antwoord. Het boekje bestaat uit positieve en negatieve verhalen en ervaringen van mensen. En uit gevoelens die bepaalde ervaringen bij hen hebben opgeroepen: van tevredenheid tot teleurstelling, van blijheid tot ergernis. Het is goed denk ik om die signalen eens met elkaar te delen. Zonder daar meteen een oordeel over uit te spreken.

Wat ik vooral hoop is dat dit boekje vol ervaringen, tips en adviezen mensen weer een stapje vooruit helpt bij het aanbieden en vinden van geschikt werk. Want mensen mogen nooit het gevoel krijgen er niet meer bij te horen. Niemand hoort in Wijchen buitenspel te staan, toch?

Ik wens alle lezers veel inspiratie toe.

Agnes Schaap

Wethouder van economie en werkgelegenheid

Inhoud

Woord vooraf	3
Inleiding	5
Communiceren met aandacht	7
Zou hij weten wat dat is, een motivatiebrief?	7
Uit een brief aan het WerkBedrijf	7
Een vriendelijke uitnodiging ... een vermaning tot slot	9
Het zal je maar gebeuren	10
Hindernissen op de zoektocht naar nieuw werk	15
Te oud	15
Iedere morgen nieuwe zorgen	16
Een werkgever die bij me past?	18
Succesverhalen	19
Onderscheid je door te bellen	19
De aanhouder wint!	21
Met tips van HW!W in de hand gesolliciteerd	22
Met succes gratis aangeboden	23
Uit het dal	24
LinkedIn is niet alleen voor hoger opgeleiden	26
Het einde is een nieuw begin	27
Die ene baan voor jou zit ertussen!	30
Conclusie	31
Tot slot	34
Over Stichting HetWerkt!Wijchen	35

Inleiding

Wijchen telt in 2016 meer dan 2000 werkzoekenden. Iedereen van hen heeft een eigen verhaal. De een vindt snel weer nieuw betaald werk, bij de ander duurt het langer. De een durft veel te experimenteren, de ander weet eigenlijk niet zo goed hoe solliciteren anno nu werkt. De een stort zich enthousiast op vrijwilligerswerk of voert netwerkgesprekken om erachter te komen welk werk bij hem past en waar mogelijkheden liggen. Anderen voelen zich onbegrepen door (uitkerings)instanties of zijn uit het veld geslagen door de afwijzingen op hun sollicitaties.

Stichting HetWerkt!Wijchen (HW!W) heeft een aantal van deze verhalen verzameld omdat wij denken dat het helpt om deze verhalen met elkaar te delen. Het helpt degene die vertelt én degene die bereid is om te luisteren. Bent u werkloos (wij zeggen liever werkzoekend), misschien herkent u zich in een verhaal of stuit u op tips waar u zelf nog niet opgekomen was. Werkt u voor een uitkeringsinstantie of gemeente en begeleidt u werkzoekenden, misschien doet u nieuwe inzichten op in de situaties waarin zij verkeren.

Ons doel is niet alleen om de verhalen met elkaar te delen, maar ook om meer werkzoekenden uit Wijchen te bereiken. Als stichting willen wij de belangen van álle werkzoekenden uit Wijchen behartigen, van hen die ons nu al weten te vinden en van hen die ons nog niet kennen. Het valt ons op dat er vaak *óver* werkzoekenden wordt gesproken maar te weinig *mét* hen. Door onze activiteiten bieden wij alle werkzoekenden de mogelijkheid elkaar te ontmoeten en hopen wij met steeds meer van hen persoonlijk in gesprek te komen.

De verhalen in deze bundel zijn verdeeld over drie hoofdstukken. Het eerste hoofdstuk, *Communiceren met aandacht*, gaat over de communicatie tussen werkzoekenden en instanties, die soms goed en soms minder goed verloopt. Veel mensen vertelden ons daarover. Soms zitten beide partijen niet op dezelfde golflengte, wat kan leiden tot misverstanden en frustratie.

In het tweede hoofdstuk, *Hindernissen op de zoektocht naar nieuw werk*, komen werkzoekenden aan het woord die, behalve met baanverlies, ook te maken kregen met tegenslagen in de persoonlijke levenssfeer. Wij zijn hen zeer erkentelijk voor hun openheid.

Het derde hoofdstuk, *Succesverhalen*, is het meest uitgebreid. Het zijn *uiteindelijk* positieve verhalen, want het ging lang niet altijd zonder slag of stoot om weer betaald werk te vinden. Mooi om de verhalenreeks mee af te sluiten.

Achterin deze bundel geven wij een korte samenvatting en trekken wij conclusies, met tips voor werkzoekenden en aanbevelingen voor overheidsinstanties en beleidsmakers.

Het spreekt vanzelf dat wij, om de privacy van de betrokkenen te waarborgen, de verhalen anoniem hebben opgeschreven.

Communiceren met aandacht

Zou hij weten wat dat is, een motivatiebrief?

“Ik was laatst bij een bijeenkomst van het WerkBedrijf Rijk van Nijmegen waar ook vacatures onder de aandacht werden gebracht. Een man, waarschijnlijk geboren in een ander land, bleek belangstelling voor een vacature te hebben. Een medewerkster van het WerkBedrijf zei tegen hem: ‘Dan moet je een motivatiebrief naar het bedrijf sturen’. Zonder verdere uitleg en zonder te kijken of hij haar überhaupt begreep. Ik kreeg de indruk dat hij niet wist waar zij het over had, maar tot mijn verbazing liet zij hem zomaar gaan. Het viel me op en ik vond het eigenlijk wel raar. Zou hij weten wat dat is, een motivatiebrief, en hoe je die schrijft?”

Bezoeker van het HetWerkt! Café

Uit een brief aan het WerkBedrijf

“... heb ik een gesprek gevoerd met een medewerker van het WerkBedrijf Rijk van Nijmegen, wat ik als zeer vervelend heb ervaren. Laat ik voorop stellen dat ik na zeer goede ervaringen met mijn klantmanager bij de gemeente met goede moed het gesprek met uw medewerker ben ingegaan. Helaas veranderde de sfeer al snel en ben ik uiteindelijk boos en verdrietig vertrokken.

Wat ik van een gesprek verwachtte, was dit

- Een goede voorbereiding. Ik had, zoals verzocht, mijn cv van tevoren gemaïld en verwachtte dat de medewerker die ik zou treffen, zich goed had voorbereid door mijn cv vóór het gesprek te lezen.
- Een gesprek dat begint met goed contact maken door een vriendelijke houding, misschien iets te drinken.
- Een houding van ‘als mens’ met elkaar in gesprek gaan.
- Een open en inhoudelijk gesprek met nieuwsgierig doorvragen over wat ik allemaal doe om aan werk te komen, op basis van de

informatie die de medewerker in mijn cv van tevoren had gelezen. Een gesprek dat gaat over de dingen die ik op verzoek had meegenomen, namelijk een map met alles wat ik al gedaan heb.

- Een medewerker die ziet en hoort dat ik mijn best doe om aan betaald werk te komen en mij met respect behandelt en met mij meedenkt over hoe ik het misschien nog beter of effectiever kan doen.

"Uh, wie bent u?"

Even kijken of ik in de computer iets over u kan vinden."

Wat ik ervoer, was dit

Een gesprek waarop ik me als enige bleek te hebben voorbereid. Een gesprek waarin ik vooral weerstand, afstand en oordelen en daarmee de noodzaak om me te verdedigen voelde. Een gesprek waarin de medewerker bepaalde wat ik moet doen, zonder argumenten en (ruimte voor) overleg. Een gesprek waarin ik mij niet serieus genomen voelde.

Ik hoop dat u met mij wilt nadenken hoe dit soort gesprekken in de toekomst beter kunnen verlopen, met als gevolg dat medewerker en klant er beiden tevreden op terug kunnen kijken.

Dagelijks zet ik mij ervoor in dat ik zo snel mogelijk weer betaald werk heb. Dagelijks zet ik mij ook onbetaald in voor de Wijchense samenleving zolang ik nog geen betaald werk heb.

Graag zou ik willen dat uw medewerkers bereid zijn dat te zien en op een gelijkwaardige manier een gesprek met mij aan te gaan.

Een gesprek met u zou voor mij een goed begin zijn.

Ik hoor graag van u. ...”

Inmiddels heeft een vervolggerepreek plaatsgevonden. Het resultaat: betrokken werkzoekende zegt nu het gevoel te hebben gehoord en gezien te zijn en dat het goed is om te merken dat het helpt om dingen bespreekbaar te maken.

Een vriendelijke uitnodiging ... een vermaning tot slot

“... We nodigen u graag uit voor de Inloopmiddag in het Kasteel van Wijchen. ... BELANGRIJK: ... Als u niet verschijnt op de inloopmiddag en u zich niet afmeldt, dan geven wij dit door aan de afdeling Inkomen van de gemeente Wijchen. Dit kan dus gevolgen hebben voor uw uitkering. Overigens wijzen wij u erop dat het de bedoeling is dat u minimaal 2x per maand verschijnt op de Inloopmiddag. ...”

Werkzoekenden laten ons geregeld brieven zien waarin zij worden uitgenodigd voor een activiteit georganiseerd door een officiële instantie. Bovenstaand citaat is daar een voorbeeld van.

Het maakt niet meer uit hoe vriendelijk de uitnodiging is verwoord, omdat de brief ineens bedreigend voelt. Natuurlijk is er begrip voor dat er consequenties worden verbonden aan het niet komen opdagen en niet afmelden. Maar bij veel mensen wekt de slotalinea tegenzin op.

Het zal je maar gebeuren

Als een donderslag bij heldere hemel sloot onze slachterij haar deuren. Nog maar net een half miljoen geïnvesteerd, maar gek genoeg nu zelf op de fileertafel.

Tweehonderd vaste medewerkers en dito uitzendkrachten moesten op zoek naar ander werk. Wel kon een aantal mensen elders binnen het concern terecht. Ikzelf en veel collega's werkten er al tientallen jaren en waren op dat moment dus al niet meer de jongsten. Geluk bij een ongeluk, want daardoor moest onze baas een lange opzegtermijn in acht nemen, vaak wel bijna een half jaar.

Wegens de sluiting was er op het slachthuis al gauw een informatiebijeenkomst van het UWV. Daarin werd ons verteld dat wij zo nodig recht hadden op WW, maar dat je daarvoor pas kon aankloppen als je een WW-datum had, zeg maar tegen het einde van jouw opzegtermijn.

Opgeroepen door het UWV

Tot mijn verbazing ontving ik echter een dag of wat daarna al wel een oproep om de week daarop in Nijmegen bij het UWV te verschijnen. Dus zat ik al op heel korte termijn achter een gordijn tegenover een boom van een kerel. Het was *jij* en *jou*, alsof wij elkaar al jarenlang kenden van vrijdagavond in de kroeg. Verder moest ik mijn paspoort laten zien en het cv dat ik had gemaakt, en nog van alles en nog wat. Vooral solliciteren! Vier keer per periode! Al was de kans klein dat ik nog werk zou vinden, nu ik immers de vijftig was gepasseerd, werd mij meteen verteld.

“Lekker optimistisch!”, was mijn reactie en ik vroeg de man waarom ik al zo snel moest opdraven en mijn collega's niet, terwijl de WW-datum nog helemaal niet in zicht was. “Nu je weet dat je baan straks stopt, hoef je op die datum niet te wachten” antwoordde hij, “Je moet nu al hard op zoek naar ander werk”.

Inmiddels wat geïrriteerd zei ik dat wij elkaar maar ‘meneer’ moesten noemen en dat zijn collega's op de informatiebijeenkomst

ons iets anders hadden verteld. Toen was het even stil. En ineens sprak het gezicht van de man vriendelijkheid uit en sloeg de toon van het gesprek totaal om. Verder een leuk gesprek dus en ik werd van alles op de hoogte gebracht en voor al mijn vragen werd de tijd genomen.

Een half jaar later, mijn WW-uitkering was net twee maandjes ingegaan, werd ik uitgenodigd voor een evaluatiegesprek. Weer was ik de enige, andere oud-collega's hadden geen post van het UWV ontvangen.

De jongedame die mij ontving, gaf op mijn vraag of het UWV mij niet kan missen, al gauw aan dat een evaluatie op deze termijn wel erg snel was. In een leuk gesprek kreeg ik van haar nog informatie en tips mee en verder ben ik door UWV nooit meer opgeroepen voor een gesprek of evaluatie.

Op een strategisch moment ziekgemeld!

Ongeveer een jaar later werd ik ziek. Problemen met mijn hart.

Als je in de WW zit, moet je aan het UWV doorbellen dat je ziek bent en moet je drie maanden blijven solliciteren. Maar welke werkgever neemt je aan als je ziek bent? Van een bekende kreeg ik de tip dat je via je Werkmap van het UWV vrijstelling van de sollicitatieplicht kunt aanvragen. Dat deed ik via een berichtje dat je vanuit je Werkmap kunt versturen en twee uur later werd ik al gebeld en kon ik mijn aanvraag toelichten. Snel daarna kreeg ik bericht dat ik twee maanden niet hoefde te solliciteren.

Op een gegeven moment werd ik uitgenodigd om te verschijnen bij een keuringsarts. Ik dus naar de bedrijfsarts. Het eerste wat hij tegen mij zei was: "U heeft zich wel op een strategisch moment ziekgemeld, want in mei loopt uw WW af". Blijkbaar dacht hij dat ik mij had ziekgemeld om langer dan normaal WW te kunnen ontvangen. Gelukkig wist ik beter en kon ik hem vertellen dat ik nog anderhalf jaar aanspraak kom maken op WW, mocht ik geen werk vinden. Daarna deed ik mijn verhaal en hij zijn onderzoek en kwam hij tot de

conclusie: “Laat ik maar eerlijk zijn meneer, ik heb opdracht gekregen om, als dat maar even kan, te verklaren dat u in staat bent om te werken. Maar gezien uw klachten moet ik toch echt concluderen dat uw gezondheid daarvoor op dit moment veel te wensen overlaat. Ik wens u na uw behandeling een goed herstel toe”. Hoezo problemen met communicatie tussen medewerkers van (verschillende) instanties en hoezo handelen vanuit vooroordelen over mensen.

Uitgekozen voor een re-integratietraject

Ik had de behandeling van mijn hartritmestoornissen ongeveer een maand of tien achter de rug en was nog herstellende, toen ik van het UWV bericht kreeg dat ik was *uitgekozen* voor een re-integratietraject: “Want u mag vier uur per dag werken”. Maar ... ik was na de behandeling van mijn hart nog niet opnieuw gekeurd, dus hoe wist ik of vier uur verantwoord zou zijn? En welk werk ik zou kunnen doen? Ik moest toch maar samen met de re-integratiecoach kijken wat mogelijk was, zei het UWV. Uw coach komt aan huis als u dat wilt, werd me gezegd. Oké, dan moest ik dat maar doen.

“Ik word jouw grootste vriend”, was het eerste wat de re-integratiecoach zei toen wij voor het eerst, inderdaad bij mij thuis, kennismaakten, “Want ik bezorg jou een baan”. Maar ... ik weet nog niet wat ik allemaal aankan, ik zit nog steeds in de Ziektewet, vertelde ik hem. “Geen probleem, komt goed”, gaf hij aan. We maakten nader kennis, spraken een tijdje met elkaar en hij zou wat op papier zetten, wat ik in het weekend maar moest lezen en wat wij daarna zouden bespreken.

Voor het weekend ontving ik inderdaad een papier met een omschrijving van wie ik was, mijn profiel. Mijn haren gingen echter rechtovereind staan. Dat ding dat klopte voor geen meter, behalve mijn leeftijd. En ja, je kon ook nog wel zeggen dat ik vrijgezel was.

Maar dat ik iemand zou zijn met weinig sociale contacten en laag opgeleid, is gewoon niet waar. De beste man heeft geen idee wie ik allemaal over de vloer krijg en ik heb netjes de mavo afgerond en allerlei cursussen gevolgd en daarnaast op mijn werk jarenlang leiding gegeven aan een aantal mensen. Na daarover een hartig woordje met hem te hebben gesproken, was de tweede versie van de omschrijving beter. Daarna vroeg hij mij wat ik zou willen doen, aan welke beroepen denk je? Voor mij nog lastig te beantwoorden, want ik was nog steeds niet opnieuw gekeurd. Wat kan ik aan, vroeg ik me af. En niet te ver weg, om te voorkomen dat alleen al het reizen veel van mij vergt.

“Ik heb een baan voor je, je kunt het!” meldde de coach niet lang daarna. Ik kon echt niet inschatten of ik dat wel zou kunnen, zoals hij bleef beweren, en het was ook verre van om de hoek. Ik durfde het nog niet aan. Niet gerust op de gang van zaken met mijn coach, belde ik voor advies de FNV, waarvan ik al jaren lid was. Ongeveer gelijktijdig kreeg ik de oproep voor de keuring voor een eventuele WIA-uitkering, omdat mijn hart nog steeds niet goed functioneert en ik me daardoor vaak echt niet lekker voel. Een man van de FNV bleek bereid mij bij de keuring te vergezellen.

Ook hier een keuring waarbij de arts met de deur in huis viel: “Wat doe jij hier?” én “Ik ben het helemaal niet eens met de arts die jou eerder heeft gekeurd”. Ik was even perplex, maar de man van de FNV nam het gelukkig voor me op: “Meneer heeft alle adviezen van die arts opgevolgd en altijd volgens de regels gehandeld. Dat u daar anders over denkt, moet u maar met uw collega-arts opnemen. Ik vind het niet juist dat zaken over de rug van meneer worden uitgevochten”.

Uiteindelijk was de conclusie dat een arbeidsdeskundige moest beoordelen wat voor soort werk ik kan doen.

Jij wilt niet werken!

Ondertussen zat mijn re-integratiecoach ook niet stil. Dat ik nog geen advies van de arbeidsdeskundige had gehad, dat kwam wel. “Ik heb weer een baan voor je!” In een aangrenzende gemeente weliswaar, maar helemaal aan de andere kant, voor mij veel te ver en ergens op de hei. “Jij wilt niet werken!”, zo zei de coach, en daarna vond hij het nodig om zonder mijn instemming maar te gaan bellen met het UWV.

Daarmee was voor mij de maat vol, ik had het helemaal gehad met die vent en belde mijn adviseur bij de FNV. Ook belde ik het UWV en vroeg hoe zij het in hun hoofd haalden om zo’n figuur überhaupt te woord te staan, laat staan met hem informatie over mij uit te wisselen. Daarna heb ik een klacht over de manier van werken van het UWV ingediend. Intussen nam de man van de FNV contact op met het bureau waarvoor mijn re-integratiecoach werkte. Hij wilde wel eens van gedachten wisselen over diens toch wat merkwaardige werkwijze. Dat werd mij door mijn coach uiteraard niet in dank afgenomen en bij zijn volgende bezoek kregen we dan ook een knallende ruzie. Ik wees hem nog net niet de deur.

Daarna bleek al snel dat het tussen ons niet meer goed ging komen. Nu had hij bedacht dat ik op een A4’tje mijn familie en oud-collega’s maar moest laten invullen wat mijn goede en slechte eigenschappen waren, mijn kwaliteiten en mijn valkuilen. Ik zag deze exercitie totaal niet zitten. Ik ging weer in overleg met de FNV en die verzocht het re-integratiebureau om mij een andere coach toe te wijzen, hetgeen ook werd gedaan. De match met mijn nieuwe coach is goed. Een totaal andere man. Toen hij hoorde van alle babbels en wilde acties van zijn collega, stond het schaamrood hem op de kaken.

Kort geleden is een arbeidsdeskundig advies uitgebracht over werkzaamheden die ik aankan. Ik mag vier uur per dag werken, waarbij de belasting niet te groot mag zijn. Ik ben hard op zoek naar een job waarin dat mogelijk is.

Hindernissen op de zoektocht naar nieuw werk

Te oud

Hallo, ik ben grafisch ontwerpster/dtp'er (desktop publisher) en heb sinds februari 2015 geen werk.

Ik zal bij het begin beginnen. Sinds juli 2008, na 28 jaar gewerkt te hebben bij een reclamebureau, ontslagen. Nadat dochterlief de zaak begon over te nemen en wij samen niet door één deur konden, moest ik het veld ruimen. Met een mediator en een coach om me heen en gesprekken die niet liepen en tegenwerkingen van de andere partij, ben ik uiteindelijk toch ontslagen in juli 2008.

Na een maand thuis geweest te zijn, had ik al snel weer een baan gevonden als dtp'er bij een drukkerij op de afdeling grafische vormgeving. Maar helaas kwam er na zeven weken een abrupt einde aan deze nieuwe werkplek: borstkanker. Ik moest nog één week van mijn proeftijd. Je kunt wel nagaan, er werd van alles beloofd: "Maak je geen zorgen, wij zorgen dat alles goedkomt". Nou niet, met een week stond ik weer op straat. Dan ga je de malle molen in van ziekenhuis in en ziekenhuis uit. Het heeft ruim drieënhalf jaar geduurd voordat ik weer een beetje de oude was.

Dan zijn we in 2012 beland. Wat nu? Ik liep al een poosje met het idee om voor mezelf te beginnen en dat heb ik op 2 april 2012 ook gedaan. Met behoud van mijn uitkering ben ik begonnen als grafisch ontwerpster/scrap designer. Dat is mijn lust en mijn leven. Alleen kwam ik er al vlug achter dat ik eigenlijk geen verkoper ben en dat op pad gaan om klanten binnen te halen, mij al helemaal niet ligt. Maar toch maar doorgaan, er moet brood op de plank komen. Uiteindelijk heb ik het haast drie jaar volgehouden en in februari 2015 heb ik de stekker eruit getrokken. Daar gaat je droom.

Nu ben ik 61 jaar en weer solliciterende naar een baan in de grafische industrie, maar zo'n baan is heel moeilijk te vinden. Ik moet nog zes jaar, ik doe netjes mijn sollicitatieplicht en verder krijgen ze me niet klein. Ik heb een heerlijke hobby (mixed media en art journal) waarin ik me kan uitleven.

Dit is het verhaal van iemand die graag wil werken, maar het niet voor elkaar krijgt om weer een baan te vinden omdat ik te OUD ben.

Iedere morgen nieuwe zorgen

Sinds 2015 zijn mijn man en ik terug bij af: terug naar onze verkeringstijd zo'n 25 jaar geleden. We hebben ons huis in Wijchen - waar we het heel erg naar ons zin hadden - moeten verkopen en hebben een gestoffeerde huurwoning in een andere gemeente betrokken. Iets anders zat er niet op, want mijn WW-uitkering liep af en van alleen de inkomsten uit de zaak van mijn man kan ons gezin niet rondkomen. Een bijstandsuitkering krijgen we pas als we de overwaarde van ons huis hebben opgegeten.

Ik heb 22 jaar gewerkt bij hetzelfde bedrijf. Op een gegeven moment werd dat verkocht en brak er voor ons als werknemers een onzekere tijd aan. Elke twee jaar vond er wel een reorganisatie plaats. Een beetje positieve houding was voor bijna niemand meer op te brengen. Ook bij mij sloegen negatieve gevoelens toe. Na vijf jaar stonden alle medewerkers op straat. Onze functies waren niet uitwisselbaar. Er werden jonge, goedkope uitzendkrachten aangetrokken. Dat was in 2011.

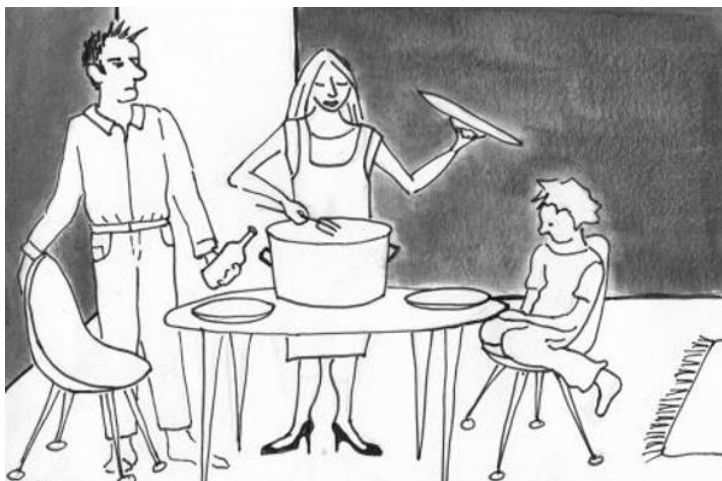
Een jaar daarvoor nam mijn man de stap om fulltime verder te gaan met zijn eigen zaak. Hij kon gebruik maken van een vertrekregeling bij zijn toenmalige werkgever.

Ik raakte dieper in de put. De zaak van mijn man liep, door de crisis, niet best en ik had gezondheidsklachten: altijd moe, migraine, diabetes, hoge bloeddruk. Ik wilde helemaal niks in die periode, zat

liever thuis, zag niemand. Tot mijn geluk ontdekte een vervangende huisarts dat ik slaapapneu had. De behandeling deed wonderen. Ik ging er al gauw weer op uit, pakte vrijwilligerswerk op en probeerde ook werk te vinden.

Passend werk vinden is voor mij niet gemakkelijk. We hebben twee autistische (nu) tienerzonen met gedragsproblemen. Dat vraagt om een flexibele werkgever en flexibele werktijden als dat nodig mocht zijn. We hebben onze handen vol aan de jongens en ook aan overleg met instanties als Jeugdzorg, speciale scholen, politie, Bureau Halt.

Ik heb op het ogenblik een nulurencontract voor productiewerk in ploegdienst. Dat doe ik met plezier want ik heb superfijne collega's. Verder heb ik zicht op een huishoudelijke functie voor een aantal uren per week. Werken vind ik heerlijk. Als ik werk, zet ik mijn zorgen aan de kant en dat geeft me energie. Maar we staan wel met de rug tegen de muur en we missen Wijchen ontzettend.

“Mama, wat eten we?”
“Ons huis ... wie wil er een dakpan?”

Een werkgever die bij me past?

Het afgelopen jaar heeft mijn zelfvertrouwen een flinke deuk opgelopen. Mijn contract bij een accountantskantoor werd na tien jaar op een vervelende manier ontbonden. Ik kreeg een bedrag mee voor de inschakeling van een psycholoog/re-integratiecoach, maar dat bedrag was niet toereikend om het hele traject af te ronden.

Ik ben gaan solliciteren. Mede via mijn goede contacten met recruiters werd ik geregeld voor een gesprek uitgenodigd. En dan kon het gebeuren dat de functie waarop ik solliciteerde, tijdens de procedure werd gewijzigd. Of je krijgt de boodschap dat het bedrijf eerst naar interne kandidaten op zoek gaat: bedankt voor je komst. Reiskosten worden niet vergoed als je komt solliciteren.

Toch vond ik een baan, bij een bouwbedrijf. Ik deed er administratief werk en maakte voor- en nacalculaties. Maar de werkgever leunde achterover, was geen ondernemer. Het ging slecht met het bedrijf en op een gegeven moment trok hij de stekker eruit.

Daarna kreeg ik een tijdelijk contract bij een accountantskantoor. Maar ik kwam niet toe aan het werk waarvoor ik was aangenomen (zoals de jaarrekeningen opstellen van klanten). Ik werd ingezet voor allerlei administratieve klussen. Toen die geklaard waren, werd mijn contract niet voortgezet.

Mijn zelfvertrouwen kreeg weer een knauw, ik voelde me gebruikt.

En nu sta ik op het punt om aan de slag te gaan als assistent-controller bij een zorgcorporatie. Ik kon het haast niet geloven toen ze me een halfjaarcontract aanboden. Ik was niet blij, eerder bang: kan ik dit wel waarmaken? Het is een heel andere werkomgeving dan waar ik vandaan kom. Ik hoop dat dit een werkgever is waar ik bij pas en waar mijn jarenlange ervaring en kwaliteiten tot hun recht kunnen komen.

Succesverhalen

Onderscheid je door te bellen

Bellen blijft ik een goede manier vinden om je te onderscheiden van andere sollicitanten. Zo heb ik al drie keer (!) een baan gekregen waarvoor ik in eerste instantie was afgewezen.

De eerste keer ging het om een functie waarbij ik niet alle gewenste avonden zou kunnen werken. Ik heb hierover toen een aantal keren contact gehad met de werkgever en uiteindelijk heeft hij mij op gesprek uitgenodigd (en aangenomen), omdat hij “precies iemand zocht die aan de telefoon net zo over kwam als ik”.

De tweede keer bleef de vacature waarvoor ik was afgewezen, op de website staan. Toen ik daarover belde, had ik zo’n leuk gesprek met de werkgever dat hij mij uitnodigde en uiteindelijk ook weer aannam.

De laatste keer was ik wederom afgewezen voor een functie. Een leuke extra anekdote hierbij is, dat ik een afwijzing ontving waarin

de werkgeefster aangaf mij in portefeuille te zullen houden. Nu is dat op zich niet zo heel bijzonder, maar omdat de functie ook net iets te hoog gegrepen was voor mij, heb ik haar een e-mail gestuurd waarin ik aangaf dat iedere jobcoach mij waarschijnlijk zou afraden om te zeggen dat ik kan begrijpen dat ik niet op gesprek mag komen en dat ik het heel fijn vind dat ze me in portefeuille houdt. Ik kreeg als reactie "dat zij liever met mensen te doen heeft die hun eigen gevoel volgen, dan met mensen die het voorgeschreven pad volgen" en dus werd ik alsnog uitgenodigd voor een gesprek.

Uiteindelijk heb ik die functie niet gekregen, maar omdat we zo'n leuk (sollicitatie)gesprek hadden, nodigde ze me uit op LinkedIn en hebben we contact gehouden. Er kwam daar wéér een functie vrij, waar ik direct voor gebeld heb, maar voor deze functie was ik overgekwalificeerd, dus dat werd hem ook niet.

Na een paar maanden stuurde deze werkgeefster mij een e-mail: ze had een tijdelijke klus (voor een half jaar), of ik hierin geïnteresseerd was? Ja, dat was ik zeker! Uiteindelijk heb ik hier ruim een jaar met heel veel plezier gewerkt en werd mijn contract niet verder verlengd vanwege de reorganisatie. Zo zie je maar: het duurt soms even en je moet lang volhouden, maar het kan je zeker ook een hele leuke baan opleveren!

Ik weet dat sommige mensen het moeilijk vinden om te bellen n.a.v. een vacature, maar zie het dan als een uitdaging, iets waar je van kunt leren en beter in kunt worden.

Door je goed te presenteren aan de telefoon (bedenk van tevoren goede, concrete vragen) heb je in ieder geval een mogelijkheid om je te onderscheiden van andere sollicitanten. Maak daar gebruik van, want je ziet: ook na een afwijzing kun je toch nog die baan krijgen!

De aanhouder wint!

Vanaf 2008 (crisis) heb ik meerdere tijdelijke contracten gehad. Zo ook bij mijn meest recente werkgever. Na het eerste jaarcontract volgde nog een jaarcontract. Nog steeds met de intentie om ten slotte een vast contract te krijgen. Echter, in de zomer van 2014 voelde ik al nattigheid. Er werden mensen ontslagen in verband met bezuinigingen. Op 1 november liep mijn jaarcontract af. Waar ik al bang voor was: het werd niet meer verlengd. Voor de zoveelste keer op zoek naar een nieuwe baan. Maar in een tijd dat er steeds meer mensen op zoek zijn naar een administratieve baan, valt dat niet mee.

Volgens het UWV heb je in de eerste drie maanden de grootste kans, dus meteen aan het solliciteren. Ook ben ik al snel naar HW!W gegaan. Ik hoopte op een netwerkgesprek, goede tips en in ieder geval contact met lotgenoten. Ik heb deelgenomen aan workshops, geluisterd tijdens de diverse presentaties en gesproken met meerdere werkzoekenden. Het was voor mij heel inspirerend. Ook om te weten dat anderen dezelfde problemen ervaren en te horen hoe je ermee om kunt gaan, werkte voor mij positief om toch weer door te gaan en actief te blijven.

Dit geldt ook voor het vrijwilligerswerk dat ik ging doen voor de Bibliotheek in Wijchen. Het belangrijkste voor mij was om me niet terug te trekken, maar in contact te blijven.

Toen ik er niet meer op rekende en met een plan B bezig was om gastouder te worden, zodat ik in ieder geval inkomsten zou hebben zodra de WW zou aflopen, kreeg ik een netwerkgesprek. Ik wilde meer informatie over Wft-cursussen die je nodig hebt voor financiële dienstverlening. Ik werd vervolgens gevraagd een open sollicitatie te sturen. Ik heb een gemotiveerde e-mail gestuurd met mijn cv als bijlage. Vervolgens werd ik uitgenodigd op gesprek en nu kan ik aan de slag. Ik moet wel een aantal diploma's halen. De eerste heb ik binnen: Wft Basis, met een 7.

Na zestien maanden toch een baan. Voor mij geldt dus zeker: de aanhouder wint!

Met tips van HW!W in de hand gesolliciteerd

In 2008 ben ik gestopt met werken aangezien mijn man veel moest reizen voor zijn werk. Ik wilde er zijn voor de kinderen.

Tot nu heb ik onze twee kinderen opgevoed en ben ik niet aan het werk geweest. Ik heb in de tussentijd wel gesolliciteerd, maar dat lukte niet goed, mede door de crisis en bezuinigingen in mijn vakgebied.

In de krant las ik over het HetWerkt! Café. Dat sprak me erg aan. Ik ben er de dinsdagen heen gegaan en heb er verschillende presentaties bijgewoond. Die worden door gastsprekers uit het werkveld gegeven. Zo hoorde ik hoe ik het beste kon omgaan met stress, en hoe sollicitatiebrieven te schrijven en een sollicitatiegesprek te voeren. Ook het opstellen van een cv en kijken naar wat mijn sterke kwaliteiten zijn en deze benadrukken in mijn cv.

Net op dat moment kwam er een leuke vacature op mijn pad waar ik voor gestudeerd heb. Met mijn aantekeningen erbij schreef ik de brief. De volgende dinsdag hoorde ik dat nabellen of de brief wel aangekomen is, handig kan zijn. Ik heb gebeld en gemaïld. Ik kreeg immers niemand te spreken. Nog een keer de brief verstuurd. Het bleek dat ze mijn brief niet kon openen. Als ik dit niet had gedaan, had ze mijn brief nooit gelezen. Ik werd uitgenodigd voor een gesprek. Vóór het gesprek las ik nog de aantekeningen (stevige handdruk geven, vragen stellen, me verdiepen in de organisatie). Ik ben uitgenodigd voor een tweede gesprek en daarna aangenomen. Ik ben nu al een tijdje aan het werken en ik heb het erg naar mijn zin.

Heel erg bedankt voor de handvatten die ik heb gekregen van HetWerkt!Wijchen.

Met succes gratis aangeboden

Eind 2010 werd ik werkzoekende - de term werkloos meed ik onmiddellijk. De zoektocht naar werk was er een van solliciteren, afwijzingen, workshops en regelmatig netwerkbijeenkomsten bezoeken, vrijwilligerswerk gaan doen ... en zo verliep een aantal jaren.

Toen ontstond het idee om me gewoon gratis aan te bieden in de sector waarin ik ervaring heb. Ik heb verschillende mensen benaderd van gemeenten en mijzelf gewoon als beleidsadviseur, maar dan gratis, aangeboden. Voor een periode in overleg.

Uiteindelijk mocht ik bij de gemeente Beuningen meedraaien; we spraken drie maanden af. Alleen maar voordelen: werkervaring, nieuwe ontwikkelingen weer oppakken, bij regionale vergaderingen je gezicht weer laten zien en je cv invullen met werk in de route waar je ook werk zoekt.

Van daaruit werd ik enkele maanden later spontaan gebeld door een andere gemeente in de regio voor een tijdelijke betaalde (!) baan. Daar mocht ik toen uiteindelijk voor zes maanden ondersteuning bieden als beleidsadviseur. Van daaruit volgde, betaald, voor enkele maanden een baan bij een andere werkgever ... En nu dan een baan voor een jaar bij een volgende gemeente.

En dat begon allemaal met de werkervaringsplek voor enkele maanden!! Sinds die werkervaringsplaats werd ik ook weer benaderd door recruiters, die LinkedIn volgen, en werd ik weer op de hoogte gehouden door mensen met wie ik had samengewerkt, enzovoorts. LinkedIn is overigens ook een belangrijke mogelijkheid om benaderd te worden, want veel functies worden momenteel door organisaties vaak uitgezet in de kanalen van werkorganisaties die daar op kijken, in plaats van rechtstreeks ergens geplaatst! Dus een aanrader wat mij betreft: ga een 'werkervaringsplaats' regelen en zet jezelf op de kaart door middel van zoiets als LinkedIn

en door netwerken te blijven opzoeken. Noem daar natuurlijk ook je vrijwilligerswerkzaamheden, en andere omschrijvingen die laten zien wie je bent, wat je kunt en hoe je het aanpakt.

Natuurlijk is mijn huidige baan voor een jaar, maar zo loopt het tenminste weer redelijk door.

Uit het dal

Hierbij wil ik graag mijn verhaal delen over hoe ik uit het dal, genaamd 'werkloos', ben gekomen.

Na enkele jaren een leuke baan te hebben gehad, kwam ik door economische redenen thuis te zitten. Voorbij de 45 kreeg ik allerlei doemscenario's te horen: "Nou, reken maar op twee jaar thuis zitten", "Je hebt een mooi cv, maar je bent te duur", "Ik zou maar als zzp'er starten, want niemand zit op jou te wachten". Ik kan nog wel even doorgaan. De moed zakte me in de schoenen en ik kreeg het gevoel er niet meer bij te horen.

Na enige tijd pakte ik mezelf op en heb ik me gestort op het vrijwilligerswerk, na eerst de noodzakelijke aanmelding als werkzoekende en de vaste gesprekken en bezoeken bij het UWV. Ook de workshops van het UWV waren verplicht. Ik moet toegeven dat de verhalen erover niet positief waren, maar ik heb er veel van geleerd.

Daar onze middelste dochter een beperking heeft en de overheid met allerlei nieuwe regels aankwam, koos ik het vrijwilligerswerk in die richting en in de richting van werkzoekenden. Ik zou en moest me verdiepen in de mogelijkheden die mij onbekend waren. Als vrijwilliger heb ik me nuttig gemaakt bij MEE Gelderse Poort, Zorgbelang Gelderland, WMO DenkTank Wijchen, Meer Voormekaar Wijchen, HetWerkt!Wijchen, Buurthuis, Centrum Management Wijchen, ondernemingsraad basisschool en medezeggenschapsraad

vo-school. Het gaf me het gevoel nodig te zijn en iets te kunnen betekenen. Tegelijkertijd kreeg ik weer mijn eigenwaarde terug door complimenten over mijn werkzaamheden, ideeën en input. Ik voelde me weer in mijn kracht komen!

Op de school van mijn oudste dochter waren er klassenouders nodig. Natuurlijk gaf ik me op, om zo meer te leren over de school van mijn dochter. Niet veel later kwam de vraag of er ouders waren die wilden meepraten over de invoering van de nieuwe laptops voor de school. Ook daar ligt mijn interesse, dus de overlegdata lagen snel vast. Op een van de eerste bijeenkomsten kwam ik te praten met de rector en heb ik openlijk aangegeven dat ik werkzoekend was en ervaring heb met bijles wiskunde. Na een zeer prettig informatief gesprek kreeg ik de mogelijkheid om op een later tijdstip hier samen dieper op in te gaan. Thuis gekomen heb ik mijn cv opgestuurd naar de rector en een week later ben ik bij hem binnengelopen.

De rector had in mijn cv een andere inzetmogelijkheid gevonden. Ik mocht voor bepaalde tijd een facilitair manager vervangen die ziek was geworden. Deze mogelijkheid heb ik met beide handen aangegrepen. Na een zeer prettige en succesvolle samenwerking met de rector, de financieel directeur en ondersteunende medewerkers, heb ik een vervolgbaan kunnen vinden. Ik ben gestart als productie leider bij Breed in Nijmegen. Dit is nu dertien maanden geleden en inmiddels heb ik intern mijn vierde functieaanpassing, met het vooruitzicht op een mogelijk vaste aanstelling. Breed is overigens opgegaan in het WerkBedrijf Rijk van Nijmegen. Ik werk er met veel plezier en kom binnen de organisatie te werken met mensen met een grote(re) afstand tot de arbeidsmarkt. Het is aan het WerkBedrijf om deze mensen aan een passende baan te helpen bij externe ondernemers. Voor mij is het een zeer bevredigende job waarin ik heel mijn ziel en zaligheid kwijt kan.

Wat is de moraal van mijn verhaal?

Als je werkloos wordt, beland je in een put. Je hoort de vreselijke verhalen, maar je zult jezelf ertoe moeten zetten om de volgende stap te nemen naar een baan, word actief! Laat weten dat je werk zoekt - ja, ik voelde de schaamte. Zoek naar werkzaamheden die je leuk vindt, want daar ben je goed in. Dat valt op! Zorg dat je informatie krijgt, ook bij het UWV. Ga ervoor op pad, het komt niet aan je deur kloppen! Pak aan wat je krijgt - het zou wel eens leuk kunnen zijn - en vanuit werk krijg je gemakkelijker werk. Hopelijk heeft mijn verhaal je op ideeën gebracht, veel succes!

LinkedIn is niet alleen voor hoger opgeleiden

Ik hoor regelmatig mensen zeggen: “LinkedIn, dat is toch voor hoger opgeleiden?” Daarnaast zie ik ook mensen op LinkedIn die er nauwelijks iets mee doen. Twee keer een gemiste kans, vind ik.

Allereerst kijken heel veel toekomstige werkgevers naar de profielen op LinkedIn. Zorg dat je een volledig, duidelijk en net profiel hebt, met een mooie, zakelijke foto van jezelf. Veel mensen houden er niet van om zichzelf te verkopen, maar je zult wel moeten! Ook al ben je niet ‘hoger’ opgeleid, maak gebruik van de mogelijkheden die er zijn!

Plus ... als je al een aardig arbeidsverleden hebt opgebouwd, ken je vaak ontzettend veel oud-collega's, klanten, leveranciers, etc. Met deze mensen kun je sowieso een connectie aangaan op LinkedIn. Kijk dan ook meteen even welke mensen zij in hun netwerk hebben en nodig deze ook uit. Zo wordt je cirkel steeds groter en je kansen ook! Het zou zomaar kunnen dat de medewerker personeel & organisatie, aan wie jij je sollicitatie moet sturen, een connectie is van één van jouw connecties. Dat biedt je meteen een kans om aan jouw connectie te vragen een goed woordje voor je te doen of om jou te introduceren bij diegene.

Het einde is een nieuw begin

Ergens in november 2011 had ik een overleg met mijn directeur. Daarin gaf hij aan dat het voor mij bij de volgende reorganisatie einde verhaal zou zijn. Formeel duurde het nog een jaar, maar in november 2012 was het dan toch zover: WERKLOOS.

Een jaartje eerder vertelde mijn toenmalige partner, zo gewoon vanuit het niets, dat ze er een punt achter zette. Op dat moment weet je gelijk waar je doorheen moet. Afscheid nemen, boel verdelen, alles regelen en weer rust creëren en zorgen dat je voldoende stabiel bent om te blijven werken en dus geld te verdienen, om mogelijk daarna weer eens een volgende relatie aan te gaan.

Wat blijft is de waarom-vraag? Hoe is dat zo gekomen? Wat heb ik gemist? Kortom, de rouwverwerking zet zich direct in en daarmee ben ik weer terug bij het begin! Jouw baas vertelt je dat je ontslagen wordt! Direct weet je wat er allemaal moet gebeuren en waar je doorheen moet. Wat je nog niet weet, is hoe je aan een nieuwe baan moet komen. Waarom ik het verhaal van die verbroken relatie noem, is vanwege de overeenkomsten. Je wilt graag werk, je wilt graag een relatie. In beide gevallen is het niet makkelijk om een nieuwe te vinden waarin je je weer maximaal en optimaal voelt.

Ik denk dat voor iedereen die werkloos wordt, gelijk gestart moet worden met rouwverwerking. Iedereen doorloopt daarin dezelfde fasen. Die fasen zijn: ontkenning, hopen op verbetering, boosheid, verdriet, acceptatie. Iedereen doorloopt dit proces. Niet allemaal in dezelfde volgorde, niet in dezelfde snelheid en niet in dezelfde tijd. Weet dat je hier eerst doorheen moet als je iets wat je dierbaar is, verliest. Ga dat proces in, ga het niet ontkennen, maar ga het aan. Pas als je daaruit bent, ben je in staat om werk te gaan zoeken: NIET EERDER. Niet eerder, omdat je daar nog niet aan toe bent en dan stappen zet om het verdriet te verhullen en niet om weer de leuke baan te vinden die je wilt.

Laat je niet onder druk zetten door outplacementbureaus die je aan het werk willen hebben vanwege de bonus; volg je eigen weg. Vraag eventueel wel hulp bij en in het hulpverleningsproces, want dat kan je mogelijk versnellen. Maar het is net als liefdesverdriet. Dat is zelfs officieel een DSM-IV gedocumenteerde ziekte en die heeft tijd nodig om te helen.

Maar dan, dan ben je zover en wil je weer aan het werk en ga je zoeken. Je zoekt weer naar wie je was en wie je bent en wat je kan. Je maakt SWOT's (sterkte-zwakteanalyses), regelt netwerkgesprekken, krijgt teleurstelling op teleurstelling. Maar het is net als het realiseren van een nieuwe relatie. Dat gaat ook niet van de ene op de andere dag, het moet van beide kanten klikken en glinsteren.

Werk zoeken is zo veel zwaarder dan werken. Dat moet je beseffen. Trek je ook niets aan van hoe mensen tegen je aankijken. Hoe schuldig moet je je voelen omdat je werkloos bent? Weet wie je bent en wat je waard bent en dat het leven niet altijd eerlijk is. Maar zie ook dat het leven je nieuwe kansen en mogelijkheden biedt. Het einde is een nieuw begin.

Tips

Werk zoeken is een dagtaak, maar verzuip er niet in.

- Solliciteer je suf, misschien wel twintig acties tegelijk. Maar denk niet, als je een brief of reactie hebt uitgedaan, dat je er al bent en dat dit tot succes leidt.
- Leer te solliciteren, oefen een 'elevator pitch' (korte, krachtige presentatie van jezelf). Een sollicitatiegesprek is een kennismakingsgesprek van twee kanten. Leer om te gaan met de situaties waarin de ander jou wil leren kennen.
- Maak een weekschema waarin je werk en hobby afwisselt, maar houd je werkritme daarbij aan. Plan elke week minimaal twee netwerkgesprekken en neem de tijd om die voor de week erop te regelen.
- Ga niet verzuren en zoek kansen in plaats van beperkingen.

- Visualiseer succes.
- Gebruik je netwerk om te toetsen of je bent wie je denkt te zijn en pak je kansen op succes in vrijwilligerswerk of wat dan ook. Sla niets af, want elk werk staat goed op je cv.
- Kijk ook naar kleine klusjes die je kunt doen, je weet nooit wie je tegenkomt.
- Zorg dat je cv op orde is, vraag daarbij hulp als je dat niet zelf kan, gebruik internet, LinkedIn, etc.
- Weet wat je sterke en zwakke punten zijn. Als ze vragen waar je goed in bent en wat je wilt, zorg dat je het antwoord hebt in twee woorden en niet van: "Ik pak alles aan", maar wees daarin duidelijk en aantrekkelijk.
- Blijf weg bij organisaties die je energie wegs slurpen zoals het UWV. Zoek mensen op die je energie geven i.p.v. dat je met mensen omgaat die energie slurpen, en blijf ook energie geven aan mensen die je het gunt!

Succes

Na ongeveer een half jaar solliciteren begon ik te merken dat ik meer uitgenodigd werd en er tweede gesprekken volgden. Dan weet je, nu komt er dadelijk een moment. En dat moment kwam er en ik

weet, zonder geluk vaart niemand wel, maar geluk kun je ook afdwingen.

Wat ik in die eerste opdracht ben vergeten, was om tijd voor acquisitie in te bouwen. En dat probeer ik nu ook te doen, houd je netwerk in beeld en warm. Nadat ik mijn tweede opdracht had binnengehaald, wist ik dat ik weer succesvol kon gaan worden. En zo is het nu, eigenlijk te veel opdrachten, maar wel weer de regie in handen en werk dat ik met plezier uitvoer en doe.

Die ene baan voor jou zit ertussen!

Ik ben twintig jaar thuis geweest bij de kinderen. In 2013 ben ik voor het bedrijf van mijn man gaan werken. Dat was heel leuk. Inmiddels was ik 47 jaar oud en ben ik weer gaan solliciteren. Via Randstad ben ik voor twintig uur bij een bedrijf op de financiële afdeling gaan werken. Deze opdracht was voor tweeënhalve tot drie maanden. Het werk werd na drie maanden inderdaad minder, maar omdat ze me nog niet wilden laten gaan, hebben ze mij ook op een andere afdeling geïntroduceerd. Nu werk ik dus voor twee afdelingen en ben ik al weer bijna anderhalf jaar aan het werk.

Ik voel me blij dat ik deze kans heb gekregen en beschouw het dan ook als een succes om weer aan het werk gekomen te zijn. Bij HW!W heb ik een paar cursussen gevolgd op het gebied van je cv oppimpen en enthousiaster solliciteren en mijn competenties in beeld brengen. Daar had ik veel aan. Vrij snel daarna heb ik een baan gevonden!

Mijn tip is dan ook: houd hoop en houd vol! Die ene baan voor jou zit er toch tussen! Oh ja, én opvallen met je brief. Ik ben begonnen met "Nou ik toch uw aandacht heb ...", heel assertief. Eigenlijk ben ik niet zo, maar ik ben wél uitgenodigd.

Conclusie

De verhalen in deze bundel vertellen waar werkzoekenden uit Wijchen tegenaan lopen en hoe het sommigen gelukt is om weer aan betaald werk te komen.

Het eerste hoofdstuk gaat over de communicatie tussen officiële instanties en werkzoekenden. Wij zijn ons ervan bewust dat de verhalen in deze bundel subjectief zijn, dat er ook veel positieve contacten zijn tussen werkzoekenden en ambtenaren en dat laatstgenoemden, door beleid en regelgeving, vaak in een spagaat zitten. Desondanks leggen de verhalen in dit hoofdstuk bloot dat de communicatie tussen officiële instanties en werkzoekenden een kwestie is die behoedzaamheid en fingerspitzengefühl vereist en wordt gekenmerkt door wederzijdse argwaan. Instanties lijken op hun hoede te zijn voor mensen die mogelijk misbruik maken van uitkeringen; werkzoekenden lijken juist extra gevoelig te zijn voor elke vooronderstelling in die richting. Werkzoekenden ervaren hun afhankelijkheid van de uitkerende instantie sowieso als vervelend en hunkeren ernaar om niet als uitkeringstrekker maar als mens benaderd te worden. Opvallend is dat de toon ineens kan omslaan als de werkzoekende vriendelijk doch assertief zijn zegje doet.

Daarnaast komt in de verhalen naar voren dat er door ambtenaren niet altijd met evenveel aandacht gecommuniceerd wordt. Zo kan een functionaris er bijvoorbeeld zomaar van uitgaan dat iemand weet wat bedoeld wordt met een motivatiebrief, zonder na te vragen of dat ook echt zo is. Met als gevolg dat het goed bedoelde advies tot niets leidt. Vervelend is ook, als je als werkzoekende ziek wordt, dat je er zelf achter moet zien te komen dat je vrijstelling van je sollicitatieplicht kunt aanvragen.

Ook de communicatie tussen verschillende instanties of afdelingen binnen dezelfde organisatie roept vragen op. Hoe is het mogelijk dat het UWV in de ene gemeente een ander verhaal vertelt dan in de andere? En hoe komt het dat de afdeling die de Ziektewet uitvoert, niet weet hoe lang iemand nog in de WW zit?

Op grond van de ervaringen, beschreven in het eerste hoofdstuk, raden wij werkzoekenden aan om iemand mee te nemen naar een gesprek met een officiële instantie en elk onaangenaam gevoel en elke vraag bespreekbaar te maken. Wij geloven in praten *mét* elkaar!

Ons verzoek aan mensen die met werkzoekenden te maken hebben, is om zich af en toe te verplaatsen in degene die tegenover u zit. Hoe zou u zelf behandeld willen worden? Wij zijn ervan overtuigd dat uitgaan van vertrouwen en de mogelijkheden van mensen niet alleen het welzijn van werkzoekenden zal bevorderen; het kan er wellicht toe bijdragen dat het beleidsdoel - mensen naar nieuw betaald werk begeleiden - sneller gehaald wordt.

Het tweede hoofdstuk gaat over hindernissen, angsten en zorgen op de zoektocht naar nieuw werk. Het laat zien dat sommige werkgevers weliswaar beloven om goed voor je te zorgen als je bijvoorbeeld tijdens je proeftijd ziek wordt of afscheid moet nemen van je bedrijf, maar dat dat uiteindelijk niet of niet toereikend gebeurt. Het laat ook zien dat een aantal vervelende ervaringen op rij het zelfvertrouwen van een werkzoekende kan aantasten. Aan de andere kant getuigen de verhalen ook van een ongelooflijke veerkracht. Ook al wil het maar niet lukken om weer een betaalde baan te krijgen, ook al zie je dat jij en je collega's na verscheidene reorganisaties door goedkopere uitzendkrachten worden vervangen en moet je uiteindelijk zelfs je huis 'opeten': sommige mensen blijven sterk en dwingen daarmee onze bewondering af.

Het derde hoofdstuk geeft hoop en staat vol praktische tips. Een paar conclusies uit de succesverhalen.

Je werk verliezen is vergelijkbaar met een scheiding. Als dit je overkomt, ga je altijd door de fasen van ontkenning, hoop, boosheid, verdriet en acceptatie. Pas als je deze fasen doorleefd en daarmee het verlies verwerkt hebt, kun je aan een nieuwe relatie of aan het zoeken naar een nieuwe baan beginnen. En net als bij een nieuwe relatie moet het bij nieuw werk ook van beide kanten klikken.

Belangrijk is dat je je niet schuldig gaat voelen en dat je je gevoel van eigenwaarde behoudt. Jij hebt er niet voor gekozen om te stoppen met werken. En je doet er alles aan om weer een betaalde baan te vinden. Blijven zien wat je waard bent, zet je in je kracht.

Na het rouwen kun je kiezen: volg je de doemscenario's die mensen om je heen je voorschotelen of ga je focussen op nieuwe kansen? Een tip die in diverse verhalen naar voren komt, is om actief te blijven en alles aan te pakken wat op je pad komt, inclusief vrijwilligerswerk. Wat daarbij kan helpen, is het opbouwen van een nieuw, vast dagritme. Houd er rekening mee dat werk zoeken meer energie kost dan werk hebben, dus creëer ook bewust ruimte voor ontspanning. Daag jezelf uit, maar wees ook lief voor jezelf!

Een aantal mensen benadrukt dat het werkt om uit je comfortzone te komen en voor jou nieuwe, wellicht uitdagende wegen te bewandelen. Zichtbaar worden en blijven opvallen, door je te onderscheiden aan de telefoon, op internet of live, en assertief optreden zijn veelgenoemde adviezen. Je zou er zelfs voor kunnen kiezen om je tijdelijk gratis aan te bieden. Wees creatief!

Ten slotte wordt in dit hoofdstuk duidelijk dat het raadzaam is om tips ter harte te nemen. Wat telt is om tips om te zetten in actie!

Tot slot

Als werkgroep van Stichting HW!W voelen wij ons heel rijk en dankbaar. Deze bundel kon alleen tot stand komen omdat veel mensen er hun tijd en energie in hebben gestoken.

Onze dank gaat uit naar de werkzoekenden die ons hun vertrouwen schonken en hun verhaal met ons deelden. Bedankt ook Marc van Kampen voor de mooie boekomslag en Ernet Muijskens voor haar rake illustraties. Wethouder Agnes Schaap danken we voor het voorwoord in deze bundel, waarin ze HW!W een hart onder de riem steekt.

We sluiten af met de uitnodiging aan werkzoekenden uit Wijchen om ons hun verhalen te blijven vertellen. Wij beloven om goed naar elk verhaal te luisteren en te kijken naar hoe we dat kunnen vertalen in een passende actie die de positie van werkzoekenden in Wijchen verbetert.

Over Stichting HetWerkt!Wijchen

Stichting HW!W is een belangenorganisatie voor en door werkzoekenden uit de gemeente Wijchen met als doel het verbeteren van de arbeidspositie en het welzijn van alle werkzoekenden uit de gemeente Wijchen.

Dit doen wij door:

- tweewekelijks een HetWerkt! Café te organiseren in het kasteel van Wijchen. Het Café biedt plaats aan alle mensen die werkzoekend zijn om elkaar te ontmoeten, te motiveren, te stimuleren, ervaringen en kennis te delen, te netwerken of samen iets te ondernemen. Het Café start altijd met een spreker over een onderwerp dat van belang is voor werkzoekenden.
- gratis workshops, trainingen en coaching aan te bieden, zoals 'Zet nu de volgende stap', 'Vol zelfvertrouwen netwerken', 'Budgettering', 'Weerbaarheid', 'STAR-kwaliteiten', 'Succesvol solliciteren', 'En ... waar ben jij goed in?', etc.
- werkgroepen op te zetten rond thema's, zoals het benaderen van bepaalde doelgroepen, het organiseren van een vacaturemarkt en het zoeken naar mogelijkheden om werkzoekenden deel te laten nemen aan interne opleidingen of cursussen bij bedrijven.
- werkzoekenden aan elkaar te koppelen die elkaar kunnen ondersteunen door bijvoorbeeld feedback te geven op sollicitatiebrieven en cv's of door mee te gaan naar een gesprek met een uitkeringsinstantie.

Kijk voor onze activiteiten en nieuws op onze website www.hetwerktwijchen.nl en loop gewoon eens binnen bij een HetWerkt! Café!

